పెద్దవాడి ప్రాపకం

బళ్ళో రోజల్లా అరిచి నాన్న నెల తిరిగేసరికి నూటపది తెస్తాడు. ఎట్లా సరిపోతుందీ? నానమ్మా, అమ్మా, నాన్నా, నలుగురు పిల్లలూను. ఇంటికింద గుడ్డ పీలిక అనేది కొని సంవత్సరం అయింది. ఆ బాకీ బలిసి బాగుంది గాని ఇంటో అన్నీ చింకిపాతలే. అమ్మ చీరలన్నింటికీ వుత్తకుట్లే. రవికెలన్నిటికీ మాసికలే. పిల్లల గుడ్డలన్నీ చిరుగులుపట్టినై. ఒక్క దిండుకు గలీబు లేదు. ఒక్క దుప్పటి సరిగాలేదు. నాన్న బడికి వెళ్ళటానికైనా ఒక ధోవతిగాని, చొక్కాగాని లేదు. వంటింట్లో అన్నీ చిల్లిబొచ్చెలే. గుడ్డపీలికలు పెట్టీ, చింతపండు మెత్తి అమ్మ నానా అగచాట్లూ పడుతున్నది. బొక్కెనకి చిల్లి, పైకి లాగేలోపల సగం నీళ్ళుండవు. కొత్త బొక్కెన కొనటానికి డబ్బులేదు.

నాన్న అమ్మను కోప్పడతాడు : "నువు అయినవాళ్ళనూ, కానివాళ్ళనూ భోజనాని కుండమనకపోతే ఇంత ఇబ్బంది ఉండదు. రాఘవరావు డెబ్బయ్యయిదు రూపాయల జీతంతో హాయిగా కాలక్షేపం చేస్తున్నాడు" అంటాడు.

"రాఘవరావుకేం? ముగ్గురే పిల్లలు! మనకు నలుగురాయె... ఇంటికొచ్చిన వాళ్ళని భోజనానికి ఉండమనకుండా పోనివ్వటం నా చేతకాదు బాబూ. మానాన్న పంక్తికి పదిమంది ఉంటేగాని భోంచేసేవాడు కాదు" అంటుంది అమ్మ.

"మీ నాన్న సంగతి నా దగ్గిర చెప్పకు. మీ మేనత్త ఆస్తి లోకులకు పెట్టి, ఇంటిల్లి పాదీతిని, తన ఆస్తి దమ్మిడీలతో సహా పాతరేశాడు. కుర్రాణ్ణి పెంచుకుంటానంటే ఇదుగో అదిగో అని ఆవిడ చచ్చేదాకా తాత్సారంచేసి ఆఖరుకు అంతా తనే దిగమింగేశాడు."

"చాతకాకపోతే మా వాళ్ళమీద విరుచుకుపడాలిసిందే."

"నే పడేదేమిటి? నీ అన్నలనడుగు. వాళ్ళాయన అల్లుళ్ళుకారుగా, ఒక్కగాను ఒక్క కూతురు. నీ కెన్నడన్నా తన చేతిమీదుగా ఒక పాతిక రూపాయలు ఖరీదుచేసే చీరెకొన్న పాపాన పోయినాడా, మీనాన్న?"

"ఏమో, మీకెవరు చెబుతారు?... అన్నట్లు శాస్తుర్లు కొడుకుపెళ్ళి ఇంకా నాలుగు రోజులే వుంది. పదిహేను రూపాయలుంటే వెళ్ళిరావచ్చు. ఓ పది రూపాయలు చదివిస్తే చాలు, మనకున్నదేమిటో వాళ్ళకు తెలీదా ఏమిటి?"

"తన కొడుకు పెళ్ళి నిమిత్తం మనం పాతిక రూపాయలు ఖర్చు పెట్టగలమనుకుంటే మీ శాస్త్రుర్లుకు మనసంగతి ఏమీ తెలీదన్నమాట. కావలిస్తే నే చెప్పానని మీ శాస్త్రుర్లుతో చెప్పు. అర్థమైంది గదూ?"

"మీరు మరీ యిట్లా అయిపోతున్నా రేమిటండీ? డబ్బులేదని పెళ్ళికి పోకుండా వుంటారా? నేనెక్కడా విన్లేదు."

"మరి ఏంలేదని మానుకుంటారో చెప్పు, చూతాం."

"నేను నలుగురిలోనూ తలెత్తుకు తిరగక్కర్లా?"

"నేను ఇంట్లోనే తలెత్తుకు తిరగలేకుండా ఉంటే, నువు నలుగురూ అంటావేమిటి? ప్రస్తుతం నా తలే ఎత్తు, మాట్లాడక ఊరుకో."

"మీరేమీ ఇవ్వక్కర్లేదులెండి. చేతిగాజులు తాకట్టు పెట్టేస్తాను."

"నీ పిల్లలు చింకిచొక్కా లేసుకుని ఏబ్రాసిలల్లే తిరుగుతుంటే నీకు అవమానం లేదు. వేలువిడిచిన పింతల్లి కొడుకు తన కొడుక్కు పెళ్ళిచేసుకుంటే వెళ్ళకపోతే నీకవమానం."

"వాడు నాకు సొంత అన్నలకంటె ఎక్కువైనవాడు. ప్రేమానుబంధాలు మీకులేక పోవచ్చుగాని, మేం మీ మాదిరిగా పెరగలేదు."

"అడగక్కర్లేదు. మీ పెద్దన్న పెద్దవాడి కొడుక్కు నిన్ను పిలిచాడా?"

"ఏదో డబ్బు యిబ్బందిలో ఉండివాడు ఎవర్నీ పిలవకుండా ఆ పోగుకాస్తా పిల్లాడి మెళ్ళో వేసుకుంటే దానికీ దెప్పేనా?"

"ఇప్పుడు నీకేగాదు డబ్బుయిబ్బంది లేంది!"

"పెళ్ళీ ఒడుగూ ఒకటేనా ఏమిటి?"

అమ్మతో వాదించటం చాలాకష్టం. నాన్న వేసే ప్రశ్నలో తనకు చిక్కిన మాట అందుకుని విషయం తిప్పేస్తుంది.

2

"అమ్మా, తాతయ్య వస్తున్నాట్టేవ్!"

తాతయ్య నాన్నకు కార్డు రాశాడు. తాతయ్య దగ్గిర రెండువేల రూపాయలకు తక్కువ వుండవు. అంతా తన ట్రంకు పెట్టెలోనే వుంచుకుంటాడు. తాతయ్య వస్తే ఎన్నో చిక్కులు తీరుతై.

".... నా కొడుకులు నాకు కానివాళ్ళయిపోయినారు. పెద్దవాడో మామగారివాడై పోయినాడు. రెండోవాడు పెళ్ళాం ఎట్లా ఆడిస్తే అట్లా ఆడతాడు. ఏనాడు మీ అత్తగారు కాలధర్మం చేసిందో ఆనాడే నేను దిక్కులేని పక్షినయిపోయినాను. ఇక నాకు నువ్వూ,

అమ్మాయీ తప్ప ఎవరున్నారు? ముసలి వృద్ధును. నా ఆయుర్దాయం యిక వారాలలోనూ, నెలలలోనూ ఉందిగాని సంవత్సరాలలో లేదు. నా ఆయుశ్శేషం మీ మధ్యనే గడపదలిచాను. నీ పిల్లలే నా అసలు మనుమలూ, మనుమరాళ్ళూనూ.... " అంటూ రాశాడు తాతయ్య.

తాతయ్య వస్తున్నాడంటే నాన్నక్కూడా లోపల కొంచెం సంతోషంగానే ఉంది. మామూలుగా ఆయన పేరుచెబితే మండిపడేవాడు. "ఈయనకిట్లా గాలి మళ్ళిందేం?" అని ఊరుకున్నాడు.

తాతయ్య రాసిన ఉత్తరం మడిచి కళ్ళు తుడుచుకుంటూ అమ్మ "కాకపోయినా మా చిన్నన్నయ్య దగ్గిర ఎవరూ ఉండలేరు. పాపం వాడు మంచివాడే, వాడి పెళ్ళాం...!" అని వొదిలేసింది.

"నువ్వట్లా అంటేనే నాకు మంట. మా జానకివంటి మహాఇల్లాలు ఏదో పాపం చేసుకుని మీ చిన్నన్న పాలపడింది. దాన్ని అన్నవాళ్ళు పురుగులుపడిపోతారు. మీ అన్న దానిచేత నీచమైన పనులన్నీ చేయిస్తాడు. తను లోకానికి మంచివాడుగా కనిపించాలి. తన పెళ్ళాం చెడ్డదని అంతా అనుకోవాలి. వెధవ వేషాలు!" అన్నాడు నాన్న.

మర్నాడు తాతయ్య వచ్చాడు. ట్రంకు పెట్టెతోసహా బండిదిగాడు. బండివాడి చేతిలో రెండణాలు పెట్టాడు.

"ఇదేంటయ్యోయ్? పావలాకు తక్కువరానని ఆడనే చెబితినిగా?" అన్నాడు బండివాడు.

"నువ్వు చెప్పింది వేదవాక్యమా. నేను బేడాకన్న నాలికపీక్కుచచ్చినా యివ్వననలా. ఆ మాట చెప్పవేం?" అన్నాడు తాతయ్య.

"చాల్చాల్లే, ఇంకో బేడా ఇయ్యి."

"మాటలు తిన్నగారానీ, ఎవరనుకున్నావ్, పుండాఖోర్!" అని తాతయ్య చేతికర్ర ఎత్తి బండివాణ్ణి ఒకటి పెట్టాడు. వాడు దెబ్బ తప్పించుకుని తాతయ్య కర్ర లాక్కుని తిరిగి ఒకటి పెట్టబోయినాడు. నాన్న అడ్డంపడి బండివాడికి మరో రెండణాలు యిచ్చి బుజ్జగించి పంపేశాడు.

తాతయ్య కాళ్ళుకడుక్కుని కూర్చుంటూనే పిల్లలు నలుగురికీ తలా ఒక కానీ యిచ్చి ఏదన్నా కొనుక్కోమన్నాడు. అమ్మ మొహం చాటంత అయింది.

అమ్మా, తాతయ్య కూర్చుని చిన్నన్న పెళ్ళాం జానకిని గంటసేపు తిట్టుకున్నారు.

నాన్న బడికి వెళ్ళేటప్పుడు తాతయ్య "ఏమోయ్, నువు సాయంకాలం వచ్చేటప్పుడు ఒక అరడజను బత్తాయిపళ్ళు పట్టుకురా, నేను రాత్రివేళ భోంచెయ్యను" అన్నాడు.

3

శాస్త్రుల్లు కొడుకు పెళ్ళికి అమ్మా పిల్లలూ వెళ్ళారు. తాతయ్య దగ్గిర అమ్మ ముప్పై రూపాయలు బదలు తీసుకున్నది. నాన్న రానన్నాడు. శలవ దొరకదుట.

"అదేమిటోయ్ మీ హెడ్మాష్టరుతో నేను చెబుతా పద!" అన్నాడు తాతయ్య.

"మీరూరుకోండి. అసలే నేనంటే మా హెడ్మాస్టరుకు మంట" అన్నాడు నాన్న.

నాన్న, పెళ్ళికైతే వెళ్ళలేదు గాని, తాతయ్య హెడ్మాస్టరు దగ్గిరికివెళ్ళి తన గొప్పతనమంతా చెప్పుకుని ఆయనను నానా మాటలు అని వచ్చేశాడు. స్కూలులో హెడ్మాస్టరు నాన్నను కాల్చుకు తినసాగడు.

తాతయ్య ఇంటి చాకలితో కూడా పోట్లాడాడు.

"ఇదుగోనోయ్, ఈ చాకలివెధవను తక్షణం తీసెయ్యి. వీడింత పొగరుగా మాట్లాడతాడా? నేను ఎన్నివేలమంది చాకళ్ళను చూసి ఉంటాను. ఏమిటి వీడి ఉద్దేశ్యం?" అని తాతయ్య అరిచాడు.

"అట్లాగే తీసేద్దాం లెండి. వాడికి ఏడో, ఎనిమిదో ఇవ్వాలి. ఇచ్చిన తరవాత వీణ్ణి పంపించి మరొకర్ని పెట్టుకుందాం. అయినా అందరూ ఇట్లాగే ఉంటారు. ఇప్పుడు వాళ్ళవీ రోజులు" అన్నాడు నాన్న – తాతయ్యకు ఇష్టమయ్యేటట్టుగానూ, తనకిబ్బంది లేకుండాను.

తాతయ్య పెద్ద చప్పుడుతో పెట్టె తెరిచి పదిరూపాయల కాగితం తీసి నాన్నకిచ్చి, "వాడిది వాడిమొహాన పారేసి ఇక ఎన్నటికీ ఈ గడపలో అడుగు పెట్టవద్దని వాడితో చెప్పెయ్యి" అన్నాడు. వాడితో స్వయంగా చెప్పటం కూడా తనకు అసహ్యమైనట్టు.

నాన్నకు ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు.

"తొందరేంలెండి. ఇద్దాం మెల్లిగా, ఎల్లుండి నాకు జీతం వచ్చేస్తుందిగా!" అన్నాడు.

"అదే నాకు పనికిరాదు. కటాబిటీగా వుండాలి. అవేవీను నా చేతకాదు ఊఁ!"

చాకలికి వుద్వాసన అయింది.

కూరలవాళ్ళు గడపతొక్కటం మానేశారు. తాతయ్య అందరితోనూ పోట్లాడాడు. ఆ పోట్లాటకు అర్థం లేదు.

"వొంకాయలు వీశె అరణాలా? నా చిన్నతనంలో అర్ధణాకు బుట్టెడిచ్చేవాళ్ళు.... మూణ్ణాలకిస్తే ఇయ్యి, లేకపోతే పో! – ఏం రాళ్ళవి? నిన్నిప్పుడు పోలీసులకు పట్టిస్తా!... ఇంకో బేడా ఇవ్వాలా? మూణ్ణాలపైన దమ్మిడీ ఇవ్వనని చెప్పలా!.... నువ్వసలు మాకు వంకాయలే ఇవ్వలా. పోయి నీ బాబుతో చెప్పుకో! భడవా, ఫుండాఖోర్! చెప్పు తీసుకు తన్నేను!" ఇదీ వరస.

పెరుగుపోసే ముండను పట్టుకుని "నీ మొహం చూస్తే లంజవల్లే వున్నావుగాని సంసారల్లే లేవే!" అన్నాడు తాతయ్య. నాన్న జీతంలో మిగిలిన డబ్బులు అప్పటికప్పుడిచ్చేసి దాన్ని వదిలించుకోవలసి వచ్చింది. శేరు రూపాయిక్కూడా అది పెరుగు పొయ్యనన్నది.

నాన్నకు ఎటుతిరిగినా ఊపిరి సలపలేదు. తాతయ్య వచ్చినాక ఇల్లంతా తారుమారయింది. నాన్నా అమ్మ రోజూ కొట్లాడుకోవటమే. పిల్లలు కూడా ఒకళ్ళతో ఒకళ్ళు పోట్లాడుకుని చచ్చేట్టు కొట్టుకునేవాళ్ళు. నాయనమ్మకూ తాతయ్యకూ ఒక్కక్షణం పడేదికాదు. తాతయ్య విషయం ఎవరన్నా నవ్వుతూ మాట్లాడటం మొదలు పెడితే నాన్నకు ప్రాణం చచ్చి ఊరుకునేది.

4

మొదట్లో అమ్మ పూర్తిగా తాతయ్యను వెనకేసుకుని వచ్చి నాన్నతో పోట్లాడేది రాను రాను ఆవిడ నాన్నను ఓదార్చసాగింది;

"పోనివ్వండి. ముసలాడు. ఇంతకాలమూ ఆయనకట్లా జరిగింది. ఇప్పుడు మనం మారిస్తే మారతాడా? బతికినన్నాళ్ళు బతకడు. ఆయనకున్నది మనకే ఇస్తాడు. మనకన్న ఆయనకెవరున్నారు?"

ఈ మాటలు నాన్నకు తృప్తి కలిగించలేదు.

"ఆయనకేం, ఆయనరాయల్లే ఇంకా పాతికేళ్ళు బతుకుతాడు. మనందరి చావూ కళ్ళజూసిగాని ఆయన హరీ అనడు. ఈ లోపల ఏం చెయ్యాలో నాకు తోచటం లేదు. నాకోసం ఎవరన్నా రావాలంటే భయం. నాకన్న ముందు వాళ్ళని తనే సంభాషణలో పెడతాడు. వాళ్ళంతా పసిపిల్లలనుకుంటాడో ఏమిటో! వాళ్ళు తనను చూసి నవ్వుతారనన్నా తెలుసుకోలేదు. వాళ్ళతో చివరకు పోట్లాడి ఇష్టంవచ్చినట్టు తిడతాడు, లేదా నన్ను గురించి పరమఛండాలంగా వాళ్ళ ఎదట మాట్లాడతాడు. ఇంతకాలమూ తిన్నామో పస్తే వున్నామో, పైకి మర్యాదగా బతికాం ఇక అది సాధ్యం కాదు. అందరిలోనూ నేను నవ్వులపాలై పోయినాను."

"రోజూ నన్ను పనివున్నట్టు పిలిచి ముప్ఫై రూపాయలూ, చాకలికిచ్చిన ఏడు రూపాయల తొమ్మిదణాలూ, పెరుగుదానికిచ్చిన అయిదురూపాయల మూడణాలూ, నాకు బదులిచ్చిన యాభై రూపాయలూ ఏకరువుపెట్టి, 'జ్ఞాపకం వుండటానికి చెబుతున్నాను. మరేంలేదు' అంటాడు. ఆయనవచ్చి మూడునెల్లయింది. ఆయకు పళ్ళకనీ వొడ్డి మంగలాడికనీ నేను పదిహేను రూపాయలపైన చిల్లర ఇచ్చుకున్నాను; ఆ సంగతి ఎత్తడు. ఇంటి ఖర్చుకింద దమ్మిడీ ఇవ్వడు. ఎప్పుడైనా పిల్లల చేతిలో కానీ, అర్ధణా పెడతాడు,

అందులో కూడా పక్షపాతమూ, పగలూను. తనకెవరు కోపం తెప్పిస్తే కానీ ఇవ్వక పగతీర్చుకుంటాడు. పిల్లలు వాళ్ళలోవాళ్ళు కీచులాడుకు ఛస్తున్నారు. ఆ పిల్లలకీ ఆయనకీ తేడా ఏమీలేదు. ఆయన దగ్గర డబ్బుంది. వాళ్ళదగ్గరలేదు. అంతే, ఇదంతా ఎట్లా తేలుతుందో నాకేమీ పాలుపోవటం లేదు. ముసలాణ్ణి పొమ్మనటానికి నోరురాదు. కాని ఆయనంతట ఆయనపోతే నేను దేవుడికి డజను కొబ్బరికాయలు కొడతాను - సత్యప్రమాణకంగా చెబుతున్నాను" అన్నాడు నాన్న.

నాన్న అన్న మాటలలో ఆవగింజంత అబద్ధంలేదు. రెండోవాడికి నెత్తురుబంక విరేచనాలు పట్టుకున్నై. నాన్న చేతిలో దమ్మిడీ ఆడటం లేదు. అప్పొ యిక పుట్టదు. అమ్మ తాతయ్యను రెండు రూపాయలడిగింది.

"తే, తే తే ! డబ్బు చెట్టున కాస్తుందా? వొళ్ళుతెలీకుండా ఆ గడ్డీ ఈ గడ్డీ తింటే రోగం రాదూ? ఎందుకు మందులకు పొయ్యటం? మా చిన్నతనంలో వైద్యులూ, మందులూ లేవు గనకనే రాళ్ళల్లే బతికాం, ఏమీ అక్కర్లేదు. అదే పోతుందిలే!" అన్నాడు తాతయ్య. తాతయ్యకు రెండో వాడిమీద కోపం.

"మీ చిన్నతనంలో రైళ్ళు లేవు అందుకని ఇప్పుడు మీరు రైలెక్కటం మానారా. ఆరోజుల్లో లేనివి ఈ రోజులలో ఎన్నో ఉన్నై" అన్నాడు నాన్న.

"అంగట్లో అన్నీ వున్నై. అల్లుడినోట్లో శని! వుంటే తెచ్చుకో. నేనువద్దన్నానా ఏమిటి? ఇప్పటికే వందరూపాయల దాకా అప్పిచ్చాను. అయిదు నెల్లయింది. ఒక్క రూపాయి చెల్లించావా? ఒక్క అర్ధరూపాయ చెల్లించావా? ఫలానప్పుడు ఇస్తాననన్నా చెప్పావా? ఎందుకీ కబుర్లు? ఛష్!" అన్నాడు తాతయ్య.

"ఐదునెల్ల నుంచీ నువు నా ఇంట్లో వుండి తినటం లేదా?" అని నాన్న అడగలేదు. అడగలేడని తాతయ్యకు తెలుసును.

5

నాన్నకి ప్రాణం విసిగిపోయింది. ఎవరికైనా విసుగుతుంది. తాతయ్యకు ఎదురుచెప్పటం మొదలుపెట్టాడు. ఒకప్పుడు పాకులాడిన మంచితనానికి పూర్తిగా స్వస్తి చెప్పేశాడు.

అయితే తాతయ్యకు భయంలేదు. ఎందుకంటే నాన్న దగ్గిర డబ్బులేదు. డబ్బులేనివాడి మాటలకు అర్థం లేదు. డబ్బులేనివాడు చెప్పేన్యాయం న్యాయం కాదు. చేసే తర్కం తర్కం కాదు. డబ్బులేనివాడు హీనుడు. భ్రష్టుడు, అస్పృశ్యుడు అని తాతయ్య

మతం. అందుచేత నాన్న ఎన్ని ప్రశ్నలడిగినా తాతయ్య దులిపేసుకుని ఆఖరుకు ఒక్కటే ప్రశ్న అడిగేవాడు.

"నా దగ్గిర పదినెల్లకిందట నువు స్వయంగా నీ చేతులతో తీసుకున్న యాభై రూపాయలలో ఒక్క తోలీ తిరిగి ఇచ్చావా? నేను మిగిలినవాటి విషయం అడగను. నాకిష్టమై ఇచ్చుకున్నాను. నా కూతురికి పెట్టుకున్నాను. ఇది బాకీయే. పెద్ద మనిషివి, బాకీ ఏమని ఎగేశావు? అది చెప్పు నాకు ముందు; నువేమన్న పెద్దమనిషివి? ఏమని మాట్లాడవస్తున్నావు?"

"నాతో పోట్లాడుతూ నా యింటో వుండటం దేనికీ? అది మీకేం సుఖం?" అన్నాడు నాన్న.

"నీ ఇల్లా? నిన్ను చూసి నేను రాలేదు. ఈ పెద్దమనుషులందర్నీ అడుగు. (అక్కడ చేరిన పెద్దమనుషులు పోస్టు జవానూ, వీథిన గుడ్డలమ్ముకునే వర్తకుడూ, చాట అరువడగటానికి వచ్చిన పక్కింటివారి పనిమనిషీని!) నేను నా కూతురింటికి వచ్చాను. ఈ క్షణం పోతాను. నా డబ్బు నాకు పారెయ్యి"

తాతయ్యతో మాట్లాడటం కంఠశోష అనిపించింది నాన్నకి. నాన్న కష్టాలు ఒకరు ఆర్చేవీ తీర్చేవీ కావు. అవి భగవంతుడే తీర్చాలి.

తాతయ్య అకస్మాత్తుగా ఖాయిలా పడ్డాడు. మర్నాడు రాత్రి కిందపెట్టారు. తెల్లవారుఝామున పోయినాడు.

నాన్న బావమరుదులిద్దరికీ తంతులిచ్చాడు. వాళ్ళు నాలుగోరోజున కాని రాలేదు. ఈ లోపల దహనసంస్కారానికీ నాన్నే తలతాకట్టు పెట్టియాభై రూపాయలు తెచ్చి ఖర్చు చేశాడు.

మామయ్యలిద్దరూ వచ్చారు. తండ్రిగారి పెట్టె తెరిచి డబ్బు లెక్క చూసుకున్నారు. పెట్టెలో పదిహేను వందల పైన కొద్ది చిల్లర వుంది.

"ఇంకా అయిదువందలుండాలి" అన్నాడు పెద్ద మామయ్య. "నాకు కిందటేడు నాన్న రాసిన వుత్తరం ఇదుగో!"

"మా యిల్లు వదిలి వచ్చేటప్పుడు – పదకొండు మాసాల కిందట – నాన్న నాతో ఆమాటే అన్నాడు" అన్నాడు చిన్నమామయ్య.

ఇద్దరు మామయ్యలూ నాన్నకేసి చూశారు.

"మా యింటికి వచ్చినాక మా చేతికి సరిగా వందరూపాయలిచ్చాడు. అది కూడా ఏడెనిమిది నెలల క్రితం" అన్నాడు నాన్న.

"మిగిలిన నాలుగువందలూ ఏమయినట్టు!" అన్నాడు పెద్దమామయ్య.

"ఏమో, ఏం ఖర్చు చేసుకున్నాడో?" అన్నాడు నాన్న.

"తాగుడా, ముండలా? ఏం ఖర్చు ఆయనకు?" అన్నాడు చిన్న మామయ్య.

"అది ఎవరు చెప్పగలరు? ఆయన దహనక్రియలకు కూడా నేనే డబ్బు అప్పుతెచ్చాను."

"ఆయనకు మందిప్పించటానికి డబ్బు అప్పు తెస్తే ఆయన ఇంకా బతికే వుండును" అన్నాడు పెద్దమామయ్య.

"పదిహేనువందలు పెట్టెలో పెట్టుకుని వైద్యుడు కావాలంటే నాతో చెప్పకూడదూ? ఆయన బొట్టికాయా?" అన్నాడు నాన్న.

"అదంతా ఇప్పుడెందుకన్నయ్యా? ఈ నాలుగు వందలూ ఏమయినట్టు?" అన్నాడు చిన్న మామయ్య.

"నేను చెబుతా పట్టు. నేనూ మీ చెల్లెలూ కలిసి దొంగిలించినట్లు!" అన్నాడు నాన్న వెటకారంగా.

"తెలుస్తూనే వుంది!" అన్నాడు పెద్దమామయ్య.

మొదటి ముద్రణ : జ్యోతి మాసపత్రిక, జూన్ 1948